

GDZIE KTO PRACUJE?
(WER ARBEITET WO?)

WALDEMAR
GRZEBIEŃ

SCENARIUSZ LEKCJI

Program nauczania języka niemieckiego dla szkoły branżowej II stopnia

opracowany w ramach projektu

„Tworzenie programów nauczania oraz scenariuszy lekcji i zajęć wchodzących w skład zestawów narzędzi edukacyjnych wspierających proces kształcenia ogólnego w zakresie kompetencji kluczowych uczniów niezbędnych do poruszania się na rynku pracy”

dofinansowanego ze środków Funduszy Europejskich w ramach Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój, 2.10 Wysoka jakość systemu oświaty

Warszawa 2019

Strona redakcyjna

Redakcja merytoryczna – Elżbieta Witkowska

Recenzja merytoryczna – dr Danuta Koper

Agnieszka Szawan-Paras

Katarzyna Szczepkowska-Szczeńiak

dr Beata Rola

Redakcja językowa i korekta – Altix

Projekt graficzny i projekt okładki – Altix

Skład i redakcja techniczna – Altix

Warszawa 2019

Ośrodek Rozwoju Edukacji

Aleje Ujazdowskie 28

00-478 Warszawa

www.ore.edu.pl

Publikacja jest rozpowszechniana na zasadach wolnej licencji Creative Commons –
Użycie niekomercyjne 4.0 Polska (CC-BY-NC).

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/deed.pl>

Temat lekcji

Gdzie kto pracuje? (Wer arbeitet wo?)

Klasa/czas trwania lekcji

I/45 minut

Cele ogólne

- Rozwijanie zasobu środków gramatycznych, leksykalnych, ortograficznych oraz fonetycznych.
- Tworzenie wypowiedzi ustnych.

Cele operacyjne (szczegółowe)

Uczeń:

- wymienia wybrane zawody,
- wymienia czynności związane z tymi zawodami,
- mówi, gdzie pracują ludzie wykonujący te zawody,
- stosuje w mowie i piśmie następujące słowa i wyrażenia: Büroarbeit machen, Kunden bedienen, Lebensmittel verkaufen, Autos reparieren, Patienten untersuchen, Kartoffeln anbauen, Verbrecher festnehmen, Leute in Gerichtsprozessen verteidigen, unterrichten, das Vaterland verteidigen, Messen halten, Feuer löschen.

Metody/techniki/formy pracy

- praca indywidualna,
- praca w parach,
- gra dydaktyczna i pantomima.

Środki dydaktyczne

- karty pracy (dostosowane do potrzeb uczniów z SPE): Zdjęcia ludzi wykonujących różne zawody wraz z ramką, w której znajdują się czynności przez nich wykonywane i miejsca, w których te zawody się wykonuje – Arzt, Automechaniker, Bäcker, Buchhalter, Feuerwehrmann, Friseurin, Hausfrau, Kellnerin, Krankenschwester, Landwirt, Lehrerin, Maler, Matrose, Polizist, Priester, Rechtsanwalt, Schneider, Sekretärin, Soldat, Steuerberater, Uhrmacher, Verkäuferin.

Opis przebiegu lekcji

- Nauczyciel podaje cele lekcji.
- Wprowadzenie: Nauczyciel pyta uczniów, jakie znają zawody.
- Nauczyciel rozdaje uczniom karty pracy.
- Uczniowie dobierają się w pary i rozwiązują ćwiczenie. Piszą zdania, np.

- 1) Die Lehrerin unterrichtet die Schüler. Sie arbeitet in der Schule.
- 2) Der Arzt untersucht Patienten. Er arbeitet im Krankenhaus. itd.
- Jeden uczeń wychodzi na środek sali, wymyśla sobie jakiś zawód, ale nie wypowiada głośno jego nazwy. Pozostali uczniowie zadają pytania, na które można odpowiedzieć tylko „ja” lub „nein”. Uczeń, który odgadł zawód, wychodzi w nagrodę na środek sali i gra toczy się dalej.
Alternatywa: Uczeń wychodzi na środek sali i przedstawia pantomimicznie jakiś zawód. Jego koledzy starają się odgadnąć, o jaki zawód chodzi.
- Zadanie domowe: Uczniowie układają ćwiczenie prawda/nieprawda, np.
 - 1) Der Feuerwehrmann löscht Feuer. (p)
 - 2) Die Sekretärin gibt Spritzen. (f – macht Büroarbeit)

Komentarz metodyczny:

W nowoczesnej dydaktyce duży nacisk kładzie się na metody aktywizujące uczniów. Zwiększają one ich zaangażowanie na lekcjach, ograniczając jednocześnie rolę nauczyciela. Jego rola w procesie dydaktycznym zmienia się całkowicie i jest dla niego dużym wyzwaniem. Przygotowuje on lekcję, czuwa nad jej prawidłowym przebiegiem i pomaga uczniowi, gdy ten tej pomocy potrzebuje. To zadanie spełniają gry i zabawy zastosowane w czasie tej lekcji. Uatrakcyjniamy one lekcję i są znakomitym narzędziem do nauki mówienia. Uczniowie komunikują się bowiem ze sobą w języku niemieckim, ćwiczą zaplanowane przez nauczyciela słownictwo – wymieniają zawody oraz miejsca i czynności z nimi związane – a jednocześnie nie mają poczucia żmudnej nauki, po prostu dobrze się bawią. Takie zabawy sprawdzają się nie tylko wśród młodszych uczniów, ale także w szkołach ponadpodstawowych. Nauka odbywa się w sposób bezstresowy. Uczniowie wykonują różne aktywności po to, by wygrać, a nie po to, by się czegoś nauczyć. Tymczasem najlepiej uczymy się, gdy nie wiemy, że się uczymy.

Pod koniec lekcji należy sprawdzić, czy założone cele lekcji zostały zrealizowane, a uczniowie opanowali przewidziane umiejętności. W tym celu można zastosować tzw. „rundkę bez przymusu”, gdzie każdy uczeń będzie mógł – jeśli zechce – zabrać głos i powiedzieć, co mu się na lekcji podobało, w jaki sposób nauczył się najwięcej, a co sprawiało mu trudność. Jeśli uczeń nie chce brać udziału w rundce, może powiedzieć słowo „pas”. Ważne jest, by także uczniowie ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi wyrażali swoją opinię. Będzie to bowiem świadczyło o dobrej atmosferze na lekcji i w grupie. Nauczyciel może też zastosować takie elementy oceniania kształtującego, jak samoocena czy ocena koleżeńska.

Na następnej lekcji uczniowie będą prezentować przygotowane przez siebie ćwiczenie prawda/fałsz. Za jego prawidłowe przygotowanie oraz prawidłowe odpowiedzi mogą otrzymać ocenę. W przypadku dużej ilości błędów powinni mieć możliwość nadrobienia braków i ponownej prezentacji ćwiczenia.